

HET SPREKENDE LUIPAARD

IN DE NACHTKERK

Hoofdstuk 2

Nadat ze het klaptafeltje, de geluidsinstallatie en een doos met de rest van hun spullen op de trolley hadden gebonden, liepen ze naar huis. Het werd druk op het plein, want de meeste mensen haastten zich naar de ingangen van het naast de kathedraal gelegen metrostation. Onafgebroken stroomden passagiers door de deuren naar de roltrappen die hen naar de ingewanden van deze miljoenenstad voerden.

Met hun instrumenten op de rug liepen Caio en Isa de andere kant op. Na de Rua Direita namen ze de eerste zijstraat links en ze liepen die tot bijna het einde uit. Hun kraakpand lag links, vlak vóór de Rua Senador Paulo Egidio. Het was een tamelijk smal pand met links een eenvoudige, met een metalen plaat versterkte deur die toegang gaf tot een gang die uitkwam op een hal met rechts twee liften. Links stond een hardstenen balie waarachter de veiligheidsmedewerker van de MTST zat. Rechts achter in de hal bevond zich een trappenhuis waarlangs je, als de lift het weer eens vertikte, naar boven kon klimmen. Het was een hele toer om met het beladen steekwagentje al die trappen op te lopen. Gelukkig deed de lift het vandaag.

Het was een uur of vijf toen ze het hangslot van de ketting die, door een gat in de deur en de multiplexwand ernaast, hun appartement afsloot, openden. Isa had onderweg nog gauw een pak spaghetti, een half pond gehakt, een krop sla en een zakje geraspte kaas gekocht. Spaghetti bolognese was snel gemaakt, want een ui, kruiden, een wortel en een bouillonblokje had ze nog wel in huis. Onder het eten telden ze het geld dat ze die dag hadden verdiend. Een mooie opbrengst: bijna honderdvijftig reais². Als ze dit een maand konden volhouden, hadden ze samen bijna het dubbele van het minimumloon. Maar vier weken achter elkaar zó'n succes hebben, leek wel erg veel gevraagd van hun

² = ca. € 25,--

geluk. Hoe dan ook, op dit moment waren ze gelukkig en keken ze tevreden terug op een mooi optreden. Het was weliswaar nog niet het 'Vibra', het grootste poppodium van de stad, maar toen ze na het eten met een kop koffie op de oude sofa zaten, droomden ze daar alvast een beetje van.

Caio haalde het visitekaartje dat hij die middag had gekregen uit zijn zak. Hij keek nieuwsgierig naar de naam. Wie was die man die hem had gevraagd op zijn bruiloft te spelen? 'Daniel Costa, Consultor Cultural, Secretaria Especial de Projetos,' stond er op het kaartje. Als adres stond vermeld 'Edifício Matarazzo, Viaduto do Chá, CEP 01002-900, São Paulo (SP).' Daarachter stond een telefoonnummer.

'Dat klinkt bekend,' zei Isa. 'Is dat niet het adres van de Prefeitura?'

'Ja, dat geloof ik wel. Ik zoek het wel even op,' zei Caio, terwijl hij zijn mobiel raadpleegde.

'Inderdaad. Dat is het kantoor van de burgemeester,' zei hij even later.

'En die heet ook Costa, Ricardo Costa,' zei Isa.

'Dus... Dan zitten we goed,' zei Caio. 'We zijn gewoon uitgenodigd om op de bruiloft van de zoon van de burgemeester te spelen!'

Hij pakte Isa in zijn armen en danste met haar de kamer rond.

'Stil,' fluisterde Isa. 'Zolang het niet zeker is, moeten we nog niets tegen de burens zeggen.'

'Het is maandag en vanavond komen de mensen van de nachtkerk,' zei Caio. Sinds een paar weken kwam er zondags en drie keer doordeweeks een groep vrijwilligers in het gebouw. Zij hadden van de MTST toestemming gekregen om in de kelder evangelisatiediensten te organiseren. Via de vrijwel permanent gesloten rolluiken hadden ze rechtstreeks toegang tot de straat. Eerst hadden ze de ruimte, die vol stond met puin, afval en oude apparaten, schoon moeten maken. Een kapotte drukpers en een paar zwaar verroeste wasmachines waren verdwenen. Bovendien had door een verstopt riool de kelder half onder water gestaan. Toch hadden ze het voor elkaar gekregen de plek schoon te krijgen en enigszins netjes in te richten.

Sinds een week hielden ze er kerkdiensten. Rond vijf uur arriveerden ze. Alle zwervers die op het Praça da Sé bivakkeerden, werden dan uitgenodigd om om zeven uur naar de kelder te komen. Daar speelde een band geestelijke liederen en een soort dominee hield een preek. Na afloop werd er eten uitgedeeld; tot nu toe meestal een dikke soep, geserveerd in doormidden gesneden plastic flessen.

Voor de zwervers was het een welkome aanvulling op het eten dat de Prefeitura verschaftte. Iedere dag vanaf het middaguur konden ze in een van de Bom Prato-restaurants voor één real³ een bescheiden maar voedzame maaltijd krijgen. Rijst, bonen, een stukje vlees, salade en fruit was het meestal. Het vulde hun maag en gaf hun voor even het gevoel weer gewoon aan tafel te zitten, zoals de meeste mensen.

De muzikanten van de nachtkerk konden best aardig spelen, vond Caio. Ze hadden Isa en Caio gevraagd mee te spelen. De jongelui vonden dat prima en als dank mocht Caio tijdens de voorbereiding hun laptop gebruiken. Dat was een uitkomst, want zelf had hij zich zo'n kostbaar apparaat niet kunnen veroorloven en er stond een schitterend muziekbewerkingsprogramma op geïnstalleerd. Je kon er hele symfonieën mee componeren. Dat ging Caio nog wel boven zijn pet, maar in de drie weken dat hij van die laptop gebruik had kunnen maken, had hij er zijn hele romantische repertoire mee opgebouwd.

Hij zocht op YouTube zijn lievelingsnummers op, zocht er Braziliaanse covers bij en als die er niet waren, vertaalde hij de teksten in het Portugees. Hij paste de teksten aan het ritme aan.

De akkoordenschema's waren vaak niet al te moeilijk en er stond van sommige nummers ook een karaokeversie op YouTube. Die laadde hij dan in hun eigen geluidsinstallatie, en zo was het hun gelukt hun eigen repertoire op te bouwen.

Die kerk was voor hen goud waard. Isa en Caio waren allebei nauwelijks gelovig opgevoed, maar voor hen had de kerk haar nut wel bewezen. En al die zwervers vonden het ook prachtig. Ze kwamen nu vier keer per week naar de kelder van het voor hen streng verboden MTST-gebouw. Velen hadden zich al tijdens een van de eerste samenkomsten laten dopen.

Nadat de bezoekers de nachtkerk die avond hadden verlaten, had Isa gezegd: 'Ik zou wel weer eens naar mijn ouders willen. Daar ben ik sinds ik uit Belo ben vertrokken niet meer geweest.'

'Waarom eigenlijk niet?' vroeg Caio. Hij wist dat ze nauwelijks contact had met haar ouders, maar ze hadden er eigenlijk nooit over gepraat. Hij had zelf trouwens ook bijna geen contact meer met zijn moeder.

'Omdat ik met ruzie ben vertrokken toen mijn oma zelfmoord had gepleegd. Mijn moeder wilde niet dat ik naar São Paulo ging om uit te

³ = ca. € 0,20